

Reč života - jul 2020.

“Jer ko vrši volju Oca mog koji je na nebesima, on je brat moj i sestra i mati.” (Mat 12,49)

Matejevo Jevanđelje govori o epizodi u Isusovom životu, naizgled nevažnoj: njegova majka i članovi porodice odlaze u Kapernaum, gde se Isus našao sa svojim učenicima kako bi objavio svima Očevu ljubav. Verovatno su prešli dug put da bi ga sreli jer su želeli da razgovaraju sa njim. Ne dolaze na mesto gde se Isus nalazio, već šalju poruku: „Evo, tvoja majka i tvoja braća su napolju i pokušavaju da razgovaraju sa tobom“.

Porodična dimenzija svakako je bila veoma važna za narod Izraela: sam narod se smatrao „sinom“ Božjim, naslednikom njegovih obećanja, a članovi njegove porodice smatrali su se „braćom“.

Ali Isus im predstavlja jedno neočekivano sagledavanje: svečanim gestom ruke pokazuje na učenike i kaže:

“Jer ko vrši volju Oca mog koji je na nebesima, on je brat moj i sestra i mati.”

Isus otkriva jednu novu dimenziju: svako se može osećati delom ove porodice trudeći se da upozna volju jednog Oca i ispuni je.

Svako: odrasli ili deca, muškarci ili žene, zdravi ili bolesni, bilo koje kulture ili društvenog položaja – svako. Svaka osoba nosi u sebi sliku Boga ljubavi. Zaista, svaka osoba je *ti* Boga, sa kojim možete stupiti u odnos poznanstva i prijateljstva.

Stoga svako može vršiti Božju volju, a to je ljubav prema Njemu i bratska ljubav. I ako volimo, Isus nas prepoznaje kao članove svoje porodice: svoju braću i sestre. To je naša najveća dobitna šansa; oslobađa nas prošlosti, straha, naših uobičajenih šema. U ovoj perspektivi, i ograničenja i slabosti mogu biti odskočna daska naše realizacije. Sve tako zaista zadobija jedan novi i kvalitativni skok.

“Jer ko vrši volju Oca mog koji je na nebesima, on je brat moj i sestra i mati.”

Čak možemo biti na neki način i Isusova majka. Poput Marije koja se od trenutka Blagovesti pa sve do Golgote i potom rođenja Crkve stavila sebe na raspolaganje Bogu, tako i svako od nas može učiniti da se Isus rodi i iznova rodi u nama: ako živimo Jevanđelje i međusobnu ljubav, možemo doprineti da Isus bude prisutan u zajednici.

Kao što je Kjara Lubik, obraćajući se osobama koje žele živeti Reč Božju pozvala: „Budite jedna porodica“. Postoje li među vama oni koji pate od duhovnih ili moralnih iskušenja? Shvatite ih kao majka, pa i više od toga - prosvetlite ih rečju ili primerom. Ne dozvolite da im bilo šta nedostaje, već naprotiv, povećajte toplinu porodice oko njih. Postoje li među vama oni koji pate fizički? Neka budu omiljena braća. [...] Nikada ne stavljajte bilo kakvu aktivnost [...] ispred porodičnog duha sa braćom sa kojom

živite. A tamo gde ćete ići, nosite Hristov ideal, [...], ništa bolje nećete uraditi nego da pokušate, diskretno, oprezno, ali odlučno da stvorite porodični duh. To je ponizni duh, koji želi dobro drugima, ne nadima se ... to je prava, istinska ljubav»^[1].

“Jer ko vrši volju Oca mog koji je na nebesima, on je brat moj i sestra i mati.”

Svako od nas može u svakodnevnom životu otkriti zadatak koji mu Otac poverava u građenju velike ljudske porodice.

U gradu Homs u Siriji, u jednom kvartu preko sto pedesetoro, uglavnom muslimanske dece, pohađa školu u grčkoj pravoslavnoj crkvi. Sandra, direktorka škole, priča: „Mi prihvatamo i pomažemo, sa timom nastavnika i stručnjaka, sve u jednoj porodičnoj atmosferi zasnovanoj na dijalogu i promociji vrednosti. Mnoga deca su pod težinom trauma i patnji. Neki su apatični, drugi agresivni. Želimo da oni obnove poverenje u sebe i u druge. Dok se većina porodica raspada zbog rata, ovde pronalaze želju i nadu da počnu iznova».

Leticija Magri

^[1] C. Lubich, in Gen's, 30 (2000/ 2), p. 42.

[⇒ Reč života na hrvatskom](#)

[⇒ Reč života na mađarskom](#)